

Madrigans Gäst

... alla slyga, alla vilda juvor som smygande
äntar där inget lys finnes att tillgå. En
ågon verklig kunskap om dylikt i midastigt ve
i är det dott för oss, förordnarna i det stöd jor
om förstörde den gamla världens stora ku
fatten. Däremot finnes där fragment, legend
na talat om något som vare sig är nära eller b
na emellan och allerstädes värbarande
Det hvistas där om en tillarsom med sin b
istens hotar att tömma våra lid på mening
En godlös plats där hädista tingestor för
uldade ad kaos och orelundenhet. Om denna
värld skall jag här i pränt förtälja, och ocks
om dess tyding. Det här är Limbo G
alate Hermeticus. Det Tillslutna Limbo
Utvridning. Lämn om den yttersta makt
finnes för människa att tillgå - makt bortom
bortom själva andarna och allt vi kan beömma

Madrigans Gäst

En kedja av ledtrådar och dokument

Vad som följer här är en räcka s.k. "handouts" till ett äventyr som inte finns. Dels kan de läsas för sig själva, som en kort berättelse med Limbo-anknytning, kanske som en källa till inspiration eller nya infallsvinklar. Men framför allt är de tänkta att utgöra stommen i ett äventyr som kan tjäna som en introduktion till Limbo i en kampanj eller liknande.

Att jag inte valt att presentera berättelsen på traditionellt äventyrs-mässigt vis är medvetet. Jag hoppas att spelledaren på det här sättet, på ett snabbt och underhållande sätt kan sätta sig in i de grundläggande förhållandena samtidigt som han/hon ges fullt utrymme för egna vinklingar och idéer. Dessutom finns här alla möjligheter att skraddarsy äventyret efter de egna behoven. Under ideala förhållanden torde det räcka med att spelledaren läser igenom de olika "handoutsen" i rätt ordning och sedan omedelbart spelleder berättelsen med dem som ryggrad. Hyser man motvilja gentemot dylika uppvisningar i improvisationsteknik kan man naturligtvis brodera ut stommen hur mycket man vill i förväg. Det viktiga är att spelledaren ges några enkla och anpassningsbara komponenter som sätter igång hans fantasi.

Tycker någon ändå att materialet är för magert och inte kan föreställa sig hur ett äventyr skulle kunna skapas av det, presenterar jag här några av de infallsvinklar jag själv föreställt mig under skrivandet:

Först och främst kan äventyret börja från början, vilket torde vara allra enklast. I detta fall startar rollpersonerna i Weehsburg, som medlemmar av Custodietoran, eller som frilansare för något annat intresse. De nystar upp historien från början till slut och avslutar äventyret med att eventuellt lösa problemet som Darkon Skumrasks följe misslyckades med.

En annan variant är att börja från slutet i Reginal, och sedan följa tråden bakifrån för att inhämta så mycket uppgifter som möjligt innan man tar itu med Madrigans gäst. I det här fallet kan rollpersonerna vara anställda av Guy de Eusciac, en svekfull och intrigerande man, eller kanske av självaste Solkungen.

I båda ovanstående exempel är det inte nödvändigt att tidsperspektivet är det mest uppenbara. Rollpersonerna kan börja nysta i sammanhangen åtskilliga år, eller århundraden, senare, kanske för att hitta den röda boken, eller för att lösa en liknande situation i deras egen samtid. Eller så kan spelarna helt enkelt iklä sig rollerna av Darkon, Timdir och Archilochos och försöka lösa problemet bättre än vad dessa klarade av.

Jag ser heller inte någon anledning till varför äventyret tvunget måste utspela sig i fantasy-miljö. Kanske är dokumenten upphittade drömfragment, kanske vittnesbörder från en annan existens, eller en alternativ forntid som bleknat och glömts bort. Möjligheterna är, som synes, oändliga. Med lite fantasi och engagemang är jag övertygad om att *Madrigans gäst* går att utnyttja precis lika bra som vilket överdetaljerat jätteäventyr som helst.

Anders

Det är nu fem dagar sedan midvinternatt och jag fruktar fortfarande för mitt liv. Utanför stugans väggar blåser det full storm. Regn, stundtals övergående i tunga snösjok, piskar mot gammalt fuktskadat timmer. Jag tror att mitt sista vaxljus kommer att räcka länge än, men mina fingrar är frusna och det går långsamt att skriva. Snön har redan fyllt eldstaden och slagit upp två fönster. Jag har försökt att göra upp en brasa i mitten av rummet men all ved är sur och jag har egentligen inte längre något hopp. Om någonting.

När ljuset på bordet slocknar kommer mörkret och mitt sista försvar mot Madrigans Gäst är borta. Visserligen finns fortfarande några av de svarta ljusen kvar men ingenting under månen, eller över den, kan få mig att använda något av dem igen. Jag skall försöka, trots stela fingrar, att berätta vad som hände så sanningsenligt som möjligt och utan överdrift. Någon borde få veta.

Mitt namn är Wilhelm Kittelflickare. Det är visserligen länge sedan grytor och kittlar var min syssla, men det är en annan historia. Numera hjälper jag folk som behöver det och som kan betala. Madrigan kan betala, det har han alltid kunnat, så jag har jobbat för honom många gånger tidigare. Vanligtvis behöver han flickor eller lik. Jag vet inte vad han använder någondera av dem till, i mitt yrke ställer man inga frågor om man vill behålla sina kunder, men jag ordnar det åt honom. Därför bad jag inte om någon förklaring när Madrigan gav mig adressen den där vintermorgonen.

Han mötte mig som vanligt på krogen Krypín. Med sig hade han ett stort band inbundet i rött läder. Han slog sig ned vid mitt bord och försjönk i skriften. Ett tag verkade det som om han hade glömt att han hade bett mig komma, men så såg han upp. Det var en vild blick som mötte mig. Under de svarta ögonbrynen lyste ögonen rödstrimmiga mot blek hud. Hans hår var stripigt och otvättat, skäggstubben veckogammal och huden på händerna och i ansiktet var fläckad av bläck och damm. För ett ögonblick verkade han inte kunna fixera blicken på mig men så klarnade hans ögon och han grymtade till. Han halade fram en bit pergament ur skjorteln och slängde över den till mig.

-Gå till den adressen. Det är ett hus utanför staden. I källaren finns en stor säck av tunt skinn. Den luktar som härsket fett ungefär. Ta den och kom till

mig med den om tre dagar, vid midvinter.

Jag gjorde som han sa. Huset var lätt att bryta sig in i, ägaren var gammal och utgjorde inget problem, säcken fanns i källaren precis som planerat.

Den var tillverkad i något märkligt, tunt, nästan sprött skinn som rasslade när man lyfte den. Vad som än var i den var det inte tungt, och tog inte större plats än ett tre månaders spädbarn. Jag tog hem säcken. Den gav i från sig en unken stank som mycket riktigt påminde om härsket fett, så det var med en viss lättnad som jag tog den på axeln för att bära den till Madrigans hus på aftonen, tre dagar senare. Det var då midvinter.

Madrigans hus ligger några kvarter bortom Brunnstorget upp mot slutningen. Jag har aldrig gillat området. Hus efter hus står som tomma fasader, det ena vackrare än det andra. För ett tiotal år sedan var Terrassen, som området kallas, ett överklasskvarter, en rik stad i staden. Numera är de flesta husen övergivna och inte ens de hemlösa söker sin tillflykt hit. Jag grubblade, som jag brukar, över orsaken till denna explosionsartade emigration, medan jag pulsade fram i snön som piskades av vinden genom tomma gator och gränder. Jag antog då att det kunde bero på någon slags epidemi, men nu tror jag mig med säkerhet kunna säga att så inte var fallet. Orsaken är hundra gånger mer fruktansvärd och grym. Min uppdragsgivare tog emot mig i porten och ledde mig omedelbart upp för trapporna till vinden. Han såg ännu mer nedgången ut än då jag sist såg honom, men hans hållning var rak och ögonen brann med en sällsam eld. Uppe på vinden hade han rensat bort möbler och annat bråte och skapat en tom cirkel under den väldiga kupolen över rummets mitt. På denna yta hade han med blodet från något djur smetat ut oregelbundna och fasansfulla tecken och bilder i något slags irrationellt mönster. Flinande tog han säcken ur min hand medan jag stod som förstummad och betraktade hans verk.

-Vi skall få en gäst Wilhelm, sade han med tunn, hes stämma, nästan i falsett,

-En gäst som förtjänar all respekt han kan få eftersom han inte får det därifrån han kommer.

Han öppnade säcken och tog ut sju stycken konformade klumpar av något glänsande, svart material.

-Vättebloss tror jag visst att de kallas, han fnittrade förtjust, Inte för att

namnet på något sett är relevant. De är gjorda av fett förstår du, brinner utav bara... De är tämligen lätta att få tag på, om man inte vill ha dem av lite speciellt fett vill säga. Som de här.

Medan han talade ställde han ut ljusen, ett och ett och tände dem. En vidrig stank av brinnande talg spred sig i lokalen och röken slingrade sig upp i tunga slöjor mot kupolvalvet ovanför. På en läspulpet strax utanför mönstret av blod låg det röda läderbandet jag sett Madrigan bläddra i på Krypinn tre dagar tidigare, uppslaget. Nu gick han med långsamma steg fram till boken och började mäsja från den. Gamla, mäktiga ord hängde brinnande och feberheta i luften. Uråldriga fraser vände och vred på sig medan de slet och rev i människornas inskränkta föreställningsvärld. Blodet som täckte golvet ångade och brann och de svarta ljusens lågor blev öppna sår i skapelsen.

Sedan kom Madrigans Gäst.

Jag kan inte beskriva det. Snart har ljuset brunnit ned och kylan biter allt hårdare. Den gör mig så valhänt att jag endast med mycket stor möda kan fortsätta. Det går inte att beskriva, det var alldeles för mycket, mer än jag någonsin har sett i hela mitt liv. Madrigan finns inte längre. Jag vet inte om han är död, men jag är övertygad om att han inte längre lever. På något sätt tog jag mig ut och säcken fick jag med mig. Jag har sett i den nu, där finns inte annat än fler av de vedervärdiga, svarta ljusen, som jag nu tror är tillverkade av människofett. Kanske är det mitt vaxljus som har hållit saken där ute borta med sitt sken, för jag är övertygad om att den finns där. Något av allt jag såg i det svarta ljuset där på vinden måste ha varit sinnesorgan. De rörde sig, gurglade, tjöt. Sökande, långsmala saker eller fladdrande, glansiga membran. Jag vet att jag inte har långt kvar. Jag har blandat mig i förehavanden och sett saker som ingen dödlig bör ha kunskap om och nu måste jag ta konsekvenserna. Om någon hittar dessa papper, vem ni än vara må. Gå till Madrigans hus på Gamla Terrassen i Wehlburg. Ta boken som ligger där, den är inbunden i rött läder, kanske kalvskinn. Jag minns inte vad den hette, men jag minns ett ord: "Limbo"

Vad ni än gör, läs den inte. Bränn den!
Nu slocknar ljuset

Rapport: Femte dagen efter Midvinternatt år 1245.

Archibald Myster, bellator hos Custodietoran, Weehsburg

På order deltog jag och fem beväpnade menige ur Custodietoran i skallgången efter Vattenhertigens bortsprungna avelstjur, som antogs ha försvunnit i skogen norr om staden under den häftiga snöstorm som följde på midvinternatten. När sökandet var inne på sin femte timme och solen hade börjat sjunka på himlen hittade en av mina män en mindre stuga av den typen som bönderna använde när de om somrarna går på vall.

Stugan var tom men där fanns tecken på att den nyligen hade varit bebodd en kortare tid. Ett tiotal nedbrunna stearinljus stod på bordet, en säck med ett antal klumpar av fett eller talg, svarta till färgen och ett dokument, skrivet med gåspenna på ett stycke obearbetat skinn hittades också. Jag bifogar dokumentet till min rapport och återkommer till det längre fram. Det är, efter vad det tycks, skrivet av en okänd småfiffelare kallad Wilhelm Kittelflickaren som Custodietoran länge hållit ett vakande öga på och som har åtalats för flera mindre stölder men dock aldrig dömts. Dessutom fann man, under snön, resterna efter ett försök att göra upp eld på golvet i stugans mitt. Efter "Kittelflickaren" fanns inga spår, golvet var översnöat på grund av att ett fönster fullständigt krossats, troligen av snötyngden, och vi kunde inte hitta någonting när vi grävde förutom bläckhornet han använt. Efter att ha läst den förvirrade historien på det bifogade dokumentet från stugan, stod det klart för mig att en viss Madrigan, bosatt i de nästan totalt övergivna Terassen-kvarteren spelade en avgörande roll i det mysterium vi stod inför. Jag tog mig friheten att lämna skallgångskedjan för att följa upp spåret och begav mig med mina män till Gamla Terassen. Den Madrigan som omnämns av "Kittelflickaren" torde vara den man som ofta kallas "Ödegårdsgubben" eller "Madran på Terassen" bland gemene man och som är en av de få bofasta i det övergivna området. Custodietoran har länge haft misstankar om honom angående vissa försvinnanden och några mindre fall av stöld och gravplundring, så adressen var för mig bekant.

Väl framme knackade vi på men då ingen svarade bröt vi oss in. Huset

genomsöktes från källare till vind men vare sig "Kittelflickaren" eller Madrigan stod att finna. Vinden såg ut som beskrivs i dokumentet med det undantaget att inget blod fanns "utsmetat" på golvet. Däremot återfanns den silverring med guldornament som sist sågs sitta i nosen på Vattenhertigens avelstjur, i en säck i källaren tillsammans med smycken och husgeråd som troligen härrör från gravplundringar inrapporterade under de senaste åren. Den bok som "Kittelflickaren" tycks hysa sådan skräck för stod inte att finna vare sig i biblioteket på bottenplan eller på skrivpulpeten på vinden. Ett vittne uppger sig dock ha sett Efraim Crux, småtjuv och bedragare, på krogen Krypin med ett liknande band. Crux tycks ha försvunnit från staden men vittnet har tagits in för förhör.

Mitt antagande är att "Kittelflickaren" och Madrigan har stulit Vattenhertigens tjur tillsammans och sedan slaktat den för att komma åt tjuderringen. Madrigan har sedan försökt att döda sin medbrottling men misslyckats. Uppskrämd har det tilltänkta offret sprungit ut i skogen, i snöstormen drabbats av hjärnfeber och skrivit ned sin "bekännelse" i en vansinnigs försök att kasta all skuld på sin kompanjon. Sedan har han, av kylan, drivits ut i snön och där troligen förfrusit. Madrigan har antagligen hastigt tvingats lämna staden, kanske för att återkomma och hämta sitt stöldgods senare. Om så är fallet skall vi hålla ögonen öppna och vänta på honom.

Archibald Myster, bellator

Förhör med Brahm Klensmed angående Efraim Crux.
Tre dagar före Sabersmäss år 1245 efter De Store Regnen.
Abraham Tyhn, oratorator, Weehilburgs Custodietora.

-Har du, Brahm Klensmed, fem dagar efter Midvinternatt sett småtjuven kallad Efraim Crux på krogen Krypin ungefär två timmar efter kvällsmässan?

-Ja.

-Hade han då med sig en bok, ett rött läderband, i kalvskinn?

-Jag vet inte om det där med kalvskinn, men en stor bok var det.

-Och pratade du med Efraim Crux den kvällen på krogen Krypin?

-Jo, alltså, vi växlade väl några ord. Tog en öl tillsammans.

-Berättade då E. Crux för dig var han hade fått tag i nyss nämnda bok och vart han ämnade bege sig?

-Ja..nej. Han verkade rädd för någonting. Sa att han hade sett någonting som han inte förstod. Han skulle sticka, sa han, så fort det gick. Boken skulle ge guld, han skulle sälja den utomlands eller i Seelburg om han tog sig dit. Den var kraftig eller nåt.

-Vet du var E. C. befinner sig nu?

-Nej. Jag har ingen aning, jag börjar bli rädd själv. Jag bor precis bredvid Terassen och det snackas så mycket just nu. Jag kanske försvinner bort jag också.

Kommentar: Efraim Crux har inte gått och finna. Brahms vittnesmål ger ingen konkret information om hans nuvarande förhållanden. Tyvärr hindras dessutom Custodietoran att få mer uppgifter därifrån emedan Brahm Klensmed hittades död i sitt hem invid Brunnstorget på Sabersmässomorgon. Enligt vaktstyrkan som fann honom hade han bragt sig själv om livet. Det finns ingen anledning att hysa misstankar om mord. Efraim Crux är fortfarande försvunnen.

Abraham Tyhn, oratorator.

Brev från Eshau Babel, Kardinators Seelburgs Custodietora
Till: Hannibal Wecht, Tredjekardinators Weehilburgs Custodietora
Två dagar före Winnfrich's dag år 1245 efter De Stora Regnen

Med anledning av Er förfrågan om Custodietora Seelburg iakttagit den, av Er beskrivne, person som försvann från Weehilburg härförleden Sabersmäss, en Efraim Crux, omtalar jag här i korto några händelser som kan vara relaterade till Ert sökande.

Fem dagar före Winnfrich's dag rapporterades oroligheter från Wohdbü, en liten raiseull-by ett par fjärdingsvägar utanför Seelburg som mest bebos av bönder och lågt folk på vall. En patrull laboratores ledd av bellator Hankh Ziege färdades dit för en rutinkontroll och återvände med vittnesmål som antyder att en person som motsvarar Efraim Cruxs beskrivning har setts på platsen. Den fullständiga rapporten kan läsas i arkivhalarna hos Custodietoran i Seelburg men jag är som bekant förhindrad att referera mer i enlighet med Häroldsbalkens trettonde paragraf.

Khelath Custodietora

Eshau Babel

Förste Kardinators

Custodietora Seelburg

Rapport: Fem dagar före Winnfrich's dag år 1245.

Hankh Ziege, bellator hos Custodietoran, Seelburg.

Med anledning av inkomna klagomål ledde jag en patrull på en rutin-kontroll till Wohdbü på morgonen fem dagar före Winnfrichsdag. De bybor som ledde oss dit och som hade framfört klagomålen talade upprört om det tillstånd av laglöshet som hade drabbat byn. Uppenbarligen hade detta att göra med en främling som kommit till byn tre dagar tidigare, tillsammans med snöstormen.

Väl framme i Wohdbü visade sig byborna vara försatta i lynchstämning. Under ledning av en karismatisk ung upprorsmakare, nu omhändertagen av Custodietoran, hade de samlats på en öppen plats utanför byn för att besluta om att döda någon eller något. Våra trupper skingrade snabbt slöddret och arresterade de värsta bråkmakarna. Förhören efteråt gav en mycket luddig bild av vad som egentligen hade hänt i byn sedan snöstormen.

Det verkar som om en liten, mager man med Weelburg-dialekt snubblade in bland stugorna natten då stormen drog fram. Han var utmattad och troligen undernärdd och togs om hand av byborna. Han berättade inte varifrån han kom, eller vart han var på väg och presenterade sig bara som Kruks. I famnen bar han en stor, röd bok som han vägrade att under några omständigheter lägga ifrån sig. Ungefär samtidigt med Kruks återvände en bybo som sänts till en närliggande raiseull med en budkavle, och berättade de mest märkliga fantasier om vad han trodde sig ha sett ute i skogen den natten, innan snöstormen slog till. Mannen själv har avlidit i någon slags sjukdom, men övriga bybor berättar att han beskrev synen som "någonting väldigt mycket och skrynkligt blött". Tydligt upprördes de vidskepliga bönderna så mycket av mannens berättelse och märkliga död att det började viskas saker om främlingen som kallade sig Kruks. Man antydde

att han sysslade med trolldom, och att boken han vägrade släppa var en svartkonstbok av något slag. Dessa viskade rykten flammade upp ordentligt när en liten flicka som lekt i skogen i skymningen, återvände med stora utslag på händer och armar. Hon påstod att hon bara hade "klappat stenen", men avled strax därefter. Nu framträdde den unge uppvigglaren som jag tidigare har nämnt och manade folket att omedelbart döda främlingen som han ansåg vara upphov till allt det onda som hade vederfarits dem. Han lyckades piska upp känslorna så mycket att byborna var beredda att bränna Kruks på bål, men denna hade, skrämmd av den hetska stämningen, redan lämnat byn och flytt över gränsen som ligger knappa en fjärdingväg längre in i skogen. I brist på en syndabock beslutade sig uppbådet för att bränna en lokal örtgumma istället. Det var när de stod och överlade hur de skulle överraska "trollkonan" som vi anlände och återställde ordningen. De bybor som meddelat oss om upproret var de enda som hade behållit fattningen. De var tydligen oroliga för att de hätska känslorna hos de andra inte skulle kalla förrän åtskilliga oskyldiga hade placerats på bålet.

Främlingen återfanns inte, men tydliga avtryck i leran vid Büghler Vad visar att han korsat gränsen och nu befinner sig utanför området för våra befogenheter. Boken tog han troligen med sig, liksom ett obestämt antal dagsransoner i torkat kött från Wohdbüs fatabur. Det är min tro att han ämnar bege sig mot Reginal som är närmaste stora stad på andra sidan gränsen.

Hankh Ziege, bellator

Jag tänker ge mig av nu. Om någon kommer hit och hittar detta papper så skall de veta att här inte är bra jord och genast lämna drakten. Igår, när snöstormen kom farandes över gränlandet satt jag här som vanligt i min stuga och beredde skinn. Först kom där en man. Han var utsocknes och sprang med någonting tungt i famnen. Sedan försvann han i stormen. Sen fick jag se varför han sprang. Han var jagad. Den som jagade honom kom efter honom ut ur stormen, förbi mig och försvann igen. Men det räckte med att bara se den. Den var alldeles för stor för att vara så fuktig och delar av den spretade som en växt. Och så lät den något så fruktansvärt så jag har aldrig hört ett liknande läte. Det var som när rävarna skall till om våren, men samtidigt som en drunknande katta. Den var lite blå, men också som en regnbåge på vissa platser. Sen försvann den och jag tänker inte stanna här längre. Det är inte rätt att sådant där skall få finnas, inte i en riktig värld. Om den kommer tillbaka så hittar den i alla fall inte mig här och hittar någon den här skriften så stanna inte längre. Jag tänker inte skriva mer. Det finns ilt på andra sidan bergen och dit ämnar jag mig.
På heder och samvete, med fullt förstånd.
Hannes Pyks Son, pälsjägare

Till den högt ärade, och klart lysande markisen av Dôm-Lucretie vars sken är en klar spegling av självaste vår allenarådande, högt älskade Solkung Bapté Juis XIV Nedtecknat under Poissont-festivalens tredje dag, år 1245 efter De Stora Regnen.

Med anledning av de frågor vi diskuterade efter supén på Kristallpalatset härförleden afton, ber jag härmed att få meddela att jag vidtagit åtgärder för att stilla den oro som Ni, i Er oändliga välvilja, förmedlade åt de simpla folket i Edert distrikt. Jag har låtit sända efter personer med omvittnad förmåga att lösa problem av den art som nu drabbat vår vackra och av visdom strålande stad. Det brev som redan i denna stund letar sig fram längs vårt lands förnämliga vägar, tar jag mig friheten att återge nedan, på det att Ni själv må avgöra huruvida de av mig vidtagna åtgärderna är tillräckliga, eller om Ni, i Er omätliga visdom föreslår någonting ytterligare.

Eder ödmjuka tjänare och tillgivne vän

Guy de Eusciao

Juridisk och Statsordnings rådgivare vid hans majestät Bapté Juis XIV hertig över Elsas, stormarkis över Euepomeux och greve av Monriqui's hov.

Till Herrarna:

Darkon Skumrask, Archilochos d.y. och Timdir

Jag skriver till Er i ett ärende av högsta vikt för Reginal och dess högt älskade, alltid ärade Solkung Bapté Juis XIV. Jag ber Er ha överseende med att jag kanhända har misstolkat Era namn och eventuella titlar, men min kännedom om Er är, tyvärr, mycket begränsad och de källor jag använt för information är bristfälliga. Det talas, i vilket fall, om att Ni skall vara villiga att, mot en förhandlingsbar summa, ställa Era tjänster till förfogande. Det talas också om Era speciella kvalifikationer, vilka föranleder mig att tro att Ni kanske är rätt personer att lösa det problem som uppstått. I staden Reginal, detta riket Reginals ljus-pumpande hjärta, finns ett distrikt som går under beteckningen Dôm-Lucretie, styrt av en vis och nådig markis. I detta, välskötta och välmående distrikt, har vissa oroligheter uppstått bland stadsdelens, få, fattiga och kriminella element. Det synes som om ett flertal individer ur pöbeln har försvunnit under de senaste veckorna och under sådana omständigheter att det simpla folket har drivits till gränsen av ett smärre upplopp. Det talas i huvudsak om demoner och svartkonst och skulden läggs, i ignorant dumhet, på den älskade och milda markisen. Jag skulle se det som en mycket stor ynnest om Ni kunde åta er att undersöka omständigheterna kring denna ledsamma affär. Det tycks som det första offret var en

immigrant från Seelburg som uppehöll sig i Reginals hamnkvarter. Han gick under namnet Efrim Kruks och uppgavs vara en mycket nervöst och melankoliskt lagd man. Hans hem har genomsökts, men där återfanns ingenting som skulle kunna ha att göra med hans försvinnande förutom en stor bok i röda kalvskinnsband betitlad *Limbo escalate hermeticus*. Flertalet av de vaktstyrkor som kommenderats till Döm-Lucreties fattigkvarter nattetid har också försvunnit, troligen bragda om livet av upproriska tiggare eller annat löst folk, men de som återvänt babblar, som de dårar de är, om obeskrivliga väsen och nekromanti. Tydligen finns det någonting i Döm-Lucretie som skrämmer sans och vett ur dessa sarskyldiga oduglingar, så att de sedan, med risk för ordervägran, undviker att vistas i området nattetid.

Jag hoppas att Ni ser mitt problem och att Ni har möjlighet att undsätta mig med nödvändig diskretion. Som Ni säkert förstår är detta inget ärende som bör besvära vår högt ärade och klart lysande Solkonung vars göromål under en dag redan nu är fler än vad en vanlig man kan räkna med att klara av under en hel livstid.

Skulle Ni acceptera betalar jag alla eventuella omkostnader samt ger ett bonus till var och en i förhållande till hur bra Ni utfört Er uppgift.

Jag är, Er ödmjuka

Guy de Euscias

Juridisk och Statsordnings rådgivare vid hans majestät Bapté Juis XIV hertig över Elsaras, stormarkis över Euepomeux och greve av Monriqui's hov.

Till:

Guy de Euscias

Juridisk och Statsordnings rådgivare vid hans majestät Bapté Juis XIV hertig över Elsaras, stormarkis över Euepomeux och greve av Monriqui's hov.

Från:

Darkon Skumrask

Vi accepterar. Ni kan naturligtvis lita på vår fullständiga diskretion. Som ett litet tecken på Ert förtroende för oss ber vi Er lämna 1000 gulden i kungsmünt vid fontänen på Muer Chashime i Döm-Lucretie vid midnatt fem dagar efter Poissont-festivalens sista dag. Vi återkommer i frågan om omkostnader och betalning efter fullgjort uppdrag. All kommunikation mellan oss kommer konsekvent att föras av ombud. Vill Ni av någon anledning kontakta oss, föreslås att Ni använder den redan nämnda fontänen. I annat fall återkommer vi när Ert problem är avhjälpt.

D

Till:

Guy de Euscias

Juridisk och Statsordnings rådgivare vid hans majestät Bapté Juis XIV hertig över Elsaras, stormarkis över Euepomeux och greve av Monriqui's hov.

Från:

Darkon Skumrask

Skriver till Er i all hast från en ort, vars exakta position jag finner för säkrast att inte avslöja för Er. Ta inte illa upp. Som Ni kanske har noterat så misslyckades det oss delvis att fullständigt lösa den uppgift som ålagts oss. Jag säger delvis, eftersom vi trots allt är tämligen säkra på Ert problems orsak, även om vi var oförmögna att göra någonting åt det. Tillåt mig att berätta så att Ni förstår vad jag talar om.

Vid vår ankomst till Reginal hämtade vi först och främst den förskötterade summa som Ni i er stora vänlighet hade lämnat oss. Vi skakade sedan av oss de spioner som Ni också hade vänligheten att skicka efter oss och uppsökte sedan en kontakt som Timdir hade odlat i staden efter ett tidigare besök. Efter att ha vilat ut började vi med våra efterforskningar i Döm-Lucreties hamnkvarter. Jag skall inte trötta ut Ert ädla och förfinade huvud med detaljer kring detta utan bara nöja mig med att notera att de kulminerade i inbrottet i domstolsarkivet invid Muert Pouais och stölden av den röda inbundna boken. Jag antar att bortförandet av bandet är bekant för Er och att det kan ha vållat Er visst obehag. Men jag ber Er ha överseende med vårt handlande då vi ansåg att boken var en essentiell del i problemets lösning. Med hjälp av boken, diverse ihoppusslade rykten i hamnen och Archilochos något speciella kunskaper om utomvärldsliga företeelser kunde ett mönster utkristalliseras. Det verkade som om någon klåpare använt boken till att bryta verklighetens väv på ett mycket speciellt sätt. Vi var inte säkra, det var så mycket som var nytt för oss, men det tycktes som om det fanns en värld, slumpmässigt skapad i mellanrummet mellan andra världar, där liv på något sätt hade grott, från spillrester och skapelse-läckage. Ett sådant liv hade trängt igenom, när en ritual i boken användes, och var nu löst på Reginals gator. Det finns alltid metoder att spåra främmande varelser med och tillsammans vävde jag och Archilochos ett magiskt nät och kunde på så sätt lokalisera saken. Det tycktes som om den ogillade starkt ljus, då alla försvinnanden hade inträffat på natten, och mycket riktigt ledde det esoteriska spåren oss till ett urgammalt, mörkt källarvalv under Chashime dömen. Det var fullkomligt dödligt medan vi tog oss ned för de slingrande trapporna, Timdir med facklorna och jag med klot av dimgrön mareld. Archilochos väntade vid trappans topp för att snärja saken när vi hade drivit ut den med vårt ljus, och han var därför den ende av oss som inte såg den

tydligt. Därmed blev han troligen den lyckligaste av oss för tingesten där nere, livet som hade uppstått av en slump utanför all lagbunden existens, trotsade all beskrivning.

Den var ett slem, stort som en ox, och ibland större. Färgerna skiftade och fladdrade i skenet från facklor och mareldsklot och formen flöt ut och vecklades in. Från tusentals utspridda spröt och tunnlar tjöt och gurglade röster som från själva helvetets portar. Någonstans längs med, eller inuti, det, pulserade saker som var helt fel och onormalt många. Membran, hår och lukter. Allting var fruktansvärt fel och onaturligt och när jag säger detta, kom ihåg att jag ändå har sett tillräckligt för att skrynkla en vanlig människas hjärna till ett fikons storlek. Jag har sett rakt in i en drakes glödande ögon, jag har varit till De Mörka Länderna och tillbaka, jag har dansat med demoner på ett högt berg en Walpurgisnacht. Och jag säger dig: det här var värre!

Vi sprang snubblande uppför trappen medan tingesten tjöt och ylade nedanför oss. Archilochos mötte oss med sina bindande formler, men vi svepte med honom och sprang hejdlöst ut ur staden. Vi stannade inte förrän vi hade lagt åtskilliga fjärdingsvägar mellan oss och varelsen i källaren, och inte ens då kände vi oss helt trygga. Nu befinner vi oss så långt man överhuvudtaget kan komma på en reskassa på 1000 gulden. Vi hoppas nu att Ni tar ert förnuft till fånga och inser det värdefulla i det vi har åstadkommit. De problem Ni tampas med är trots allt ganska enkla. Troligen handlar det bara om att utsätta den där saken under Chashime dōmen för tillräckligt stora mängder ljus. En brand skulle säkert vara tillräcklig, eller en komplett rivning av byggnaden. Eftersom vi anser att Ni, i och med denna kunskap, näppligen har behov av oss mer anser vi vårt uppdrag vara slutfört och förväntar oss att den utlovade belöningen tillkommer oss. Då vi inte tilltalas av tanken att återvända till Reginal ber vi er ödmjukast att sända 10.000 gulden i baronmynt till greve Bernandoh Sangvisota i Molda där vi kan hämta dem på för oss lämplig tidpunkt. Skulle vår önskan inte uppfyllas känner vi oss tvingade att trots allt besvara Er högt ärade och klart lysande Solkonung vars göromål under en dag redan nu är fler än vad en vanlig man kan räkna med att klara av under en hel livstid.

Lycka och välgång.

På okänd ort:

Dackon Skumcask